

Sygn. akt IV CNP 59/11

POSTANOWIENIE

Dnia 28 października 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi strony pozwanej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego
z dnia 23 lutego 2009 r., w sprawie z powództwa Skarbu Państwa - Dyrektora
Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w G.
przeciwko Spółdzielni Rybołówstwa i Przetwórstwa T. w T.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 października 2011 r.,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz Skarbu
Państwa - Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1800
(jeden tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania wywołanego jej wniesieniem.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą pozwanej Spółdzielni Rybołówstwa i Przetwórstwa T. w T. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 23 lutego 2009 r. należy zważyć, co następuje.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać: oznaczenie wyroku, od którego jest wniesiona, ze wskazaniem, czy jest on zaskarżony w całości lub w części, przytoczenie jej podstaw oraz ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżony wyrok jest niezgodny, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe, a ponadto – gdy skargę wniesiono stosując art. 424¹ § 2 k.p.c. – że występuje wyjątkowy wypadek uzasadniający wniesienie skargi, wniosek o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem.

Skarga nie spełnia wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c.

Zgodnie z tym przepisem skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinna wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wykazanie w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe polega na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na

dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Nie chodzi więc tylko o skargę kasacyjną, ale także o skargę o wznowienie postępowania oraz o inne środki prawne pozwalające na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służące pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.). Skarżąca uzasadniając to, że w niniejszej sprawie wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe wykazała niedopuszczalność skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie oraz brak podstaw do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, ale nie przeprowadziła analizy prawnej możliwości skorzystania z innych środków prawnych, wzmiankując jedynie, że brak jest przesłanek umożliwiających pozbawienie wyroku wykonalności w trybie powództwa przeciwegzekucyjnego.

Na marginesie należy zauważyć, że skarżąca w ramach szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy, poza należnością główną i odsetkami od zasądzonej należności głównej ujęła także koszty postępowania. Koszty procesu, którymi strona została obciążona, nawet gdyby zostały one już uiszczone przed wniesieniem skargi, nie stanowią szkody w rozumieniu art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. (por.: postanowienie SN z dnia 26 czerwca 2008 r., sygn. akt I CNP 47/08, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 sierpnia 2007 r., sygn. akt I BP 24/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 46/06 nie publ.; postanowienie SN z dnia 27 lipca 2006 r., sygn. akt II BP 11/06, OSNP z 2007 r., nr 15 – 16, nr 223).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.